

ritis og Rødshge hos Svinet. Nu ere alle Sygdomme optagne i § 8 undtagen de fire af mig nævnte, og desuagtet har Flertallet nu optaget Rygmarvsthus og ondartet Katarraalfeber, som ikke ere værre end de fire Sygdomme, jeg nævnte, som Sygdomme, for hvilke Ministeren, selvfølgelig mod Erstatning, skal kunne lade Dyret nedflaa. Maa jeg nu forklare lidt nøjere, hvorfor jeg anser dette for uretfærdigt, navnlig da Flertallet har foreslaaet, at Ministeren skal have denne Ret over for ukendte Sygdomme, som Ministeren lader gaa ind under andet Stykke af § 2. Tager man f. Eks. Stab hos Faaret, saa vil jeg, som har opholdt mig i de Egne, hvor Befolkningen for en stor Del lever af Faareavl og forhandler Faarene, idet den ikke har saa meget Kvæg som paa andre Egne, i Henhold til min Erfaring sige til de Medlemmer, der have været imod mit Forslag, at hvis Faareavlen var saa vigtig paa deres Egn, og hvis de havde været hjemføjte af Stab hos Faaret, saa vilde de ikke være imod mit Forslag. I Bøster Han Herred indtraf der paa den Tid, jeg boede der, et Tilfælde i et Sogn, som kom til at gaa ud over flere andre Sogne. Der optraadte Faarestrib i en lille Besætning og blev ført forhandling om at lade den nedflaa, men Dyrlægen mente, at Ministeren havde ingen Ret til at fordrø Dyrene nedflaaede, og derved blev det; men det kom til at stille sig saaledes, at man Maret efter maatte nedflaa i hundredevis for at faa Bugt med Sygdommen, og det maatte gøres paa Ejernes egen Bekostning. Hadde Ministeren haft Bemyndigelse til at sige: flaa den Besætning ned! saa kunde der derigennem maaste have været sparet hundrede Tusinder af Kroner for de Menneſter derude, som kæmpe haardt for Livet og for en stor Del ernære sig af Faareavl. Naar der foreligger et saadant Tilfælde, mener jeg, at man ikke bør overse det. Det er i alt Fald noget, jeg ikke kan være med til, og den højtærede Minister svarede meget rigtig i Udvalget, at i Princippet var mit Vædringsforslag ikke galt, men selvfølgelig vilde Ministeren helst være fri for det Ansvar, at kunne bestemme, om der skal finde Nedslagning Sted, og det kan jeg saa godt forstaa, men jeg har ikke kunnet forstaa, hvorfor Udvalget ikke har kunnet tiltræde mit Forslag, og det kan jeg endnu ikke forstaa, thi jeg er overbevist om, at Ministeren, der har Interesse for Landbrugene, lige saa meget for de mindre, der leve af Faareavl, som for dem, der leve af Kvægavl, ikke vil rejse nogen Hindring. Det er min Mening,

indtil jeg hører det modsatte. Jeg anbefaler altsaa at stemme for det af Vædreretallet stillede Vædringsforslag under Nr. 11. Under Nr. 17 er der af Vædreretallet stillet et Vædringsforslag, som gaar ud paa, at Ejeren skal have fuld Erstatning, saafremt Dyret har været angrebet af Mund- og Kloveſyge. Det Forslag har jeg nærmest fastholdt for at faa en klarere Udtalelse end dem, der ere faldne ved andre Lejligheder, naar man har behandlet dette Spørgsmaal, en Udtalelse om, hvad Udvalgets Mening er med at fastholde $\frac{4}{5}$ som Erstatningens Beløb; i Udvalget faldt der Udtalelser, som have vaft mit Tvivl. Naar der imidlertid fra Ministerens Side rejstes Indvending imod mit Forslag, skulde jeg ikke have noget imod at frasalbe det. Naar jeg ikke har begrundet det skriftligt i den af Vædreretallet afgivne Betænkning, er det, fordi jeg ikke har tillagt det særlig Vægt. Jeg har nærmest tænkt paa Mund og Kloveſyge, som nu græsser her i Landet, og som man overalt i Landet ser hen til med Bekymring, ikke mindst i Egne, hvor man har sin største Indtægt af Omſætningen i Fedekreaturer, og hvor Sygdommen paafører dem, der have deres væsentligste Indtægt ved Udførsel til Thyfland, store Tab. Man har det faab til den ærede nuværende Indenrigsminister, at han vil gøre alt muligt, for at der snart kan blive lukket op, og der har, saa vidt jeg ved, ikke lydt nogen Misstemning over for den ærede Minister i saa Henseende, men da denne Sygdom, som man har set, optræder meget sporadisk og kun er optraadt undtagelsesvis i enkelte Egne af Thyfland, ønsker man, at Ministeren vil benytte sin Ret til Nedslagning mere, end han hidtil har gjort. Jeg har tænkt mig, at naar det ikke var saa stort Tab for vedkommende Ejere, vilde den ærede Minister ikke have Betænkning ved at nedflaa noget hyppigere; til de fuld Erstatning, vilde den ærede Minister ikke have Grund til at være bange for, at den vedkommende private Ejer led nogen Uret og vilde benytte sin Nedslagingsret noget hyppigere. Vi maa erkende, at den Sygdom kun undtagelsesvis optræder mere ondartet og med dødeligt Udfald. Jeg er nok bleven opmærksom paa, at den i Østerrig er optraadt meget ondartet og har haft Døden til Følge for mange Kreaturer, men det have vi ikke mig bekendt hidtil haft her i Landet. Jeg har tænkt mig, at Ministeren vilde benytte sin Nedslagingsret noget mere, naar der skal gives fuld Erstatning, men muligt er det jo ogsaa, at Ministerens Svar vil være det, at dette lille Pengebeløb, som